

Հովհաննես Թումանյան

Պողոս-Պետրոս

Վաղո՛րց, երբ մոտ էր երկրին երկինքը,
Ու լըսում էր դեռ մարդկանց Տերն–Ինքը,
Էն լավ ժամանակ երկու մանուկներ
Ունեին մի չար, մի անսիրտ խորթ մեր:

Կորե՛ք, գրնացեք, աշխատանք արեք,
Աշխատանք արեք ու եկեք կերեք.
Ի՞նչ եք վեր թափել անգործ ու անբան,
Հասած տղերք եք հինգ–վեց տարեկան...
Էսպես բարկացավ մի օր խորթ մերը,

Ճիպոտներ տրվավ, դրոկեց հորթերը:
Անհանգիստ հորթե՛ր, ամառվան շոգ օր.
Կետ արին, փախան, ընկան սար ու ձոր:
Նըրանց ետևից՝ լալով, հեալով,
Փոքրիկ որբերը՝ քարեքար գալով

Վազ էին տալիս անտառի միջում,
Վազ էին տալիս ու իրար կանչում.

Պողո՛ս, գըտա՛ր:

Չէ՛ է՛:

Պետրո՛ս, գըտա՛ր:

Չէ՛ է՛:

Վա՛յ–վա՛յ, վո՛ւյ–վո՛ւյ

Վա՛յ–վա՛յ, վո՛ւյ–վո՛ւյ...

Շատ որ ման եկան՝ խեղճերն հոգնեցին,

Եկան՝ խորթ մորը լալով պատմեցին.

Նա՛նի, ա՛յ նանի, կորան հորթերը...

Վա՛յ, գետինն անցնեք, ճըշաց խորթ մերը,

Թող դուք կորչեիք հորթերի տեղակ,

Անտակ ձորի մեջ, անժաժ քարի տակ:

Մի արջ պատահեր, մի գազան, մի գել,

Որ չէի տեսել ձեր շուքը մեկ էլ...

Դե՛, ետ գրնացեք, գնացեք, կորե՛ք,

Մինչև չըգըտնեք հորթերը բերեք՝

Աչքիս չերևաք, ա՛յ աչքիս փըշեր,

Թե չէ՛ կըսպանեն ես ձեզ էս գիշեր...

Ու ճիպոտն էլ ետ իրենց թաթերին,

Հոգնած ու սոված, արցունքն այտերին

Փոքրիկ որբերը անտառի միջում

Գիշերվան կիսին լալիս են, կանչում.

Պողո՛ւ, գըտա՛ր:

Չէ՛ է՛:

Պետրո՛ւ, գըտա՛ր:

Չէ՛ է՛:

Վա՛յ–վա՛յ, վո՛ւյ–վո՛ւյ,

Վա՛յ–վա՛յ, վո՛ւյ–վո՛ւյ:

Անտեր հորթերը չըկան ու չըկան:

Ճարները կըտրած՝ խեղճերը եկան,

Լալով չոքեցին.

Տե՛ր աստված, ասին,

Ի՛նչ կրինի, գրթաս՝

Գոնե թևեր տաս,
Թևեր տաս՝ թռչենք,
Թռչենք ու կորչենք,
Որ էլ չտեսնի մեզ մեր խորթ մերը,
Մինչև որ գրտնենք կորած հորթերը...

Հենց ասին–չասին անմեղ բերանով,
Աստված որոտաց իր գրթոտ ձայնով.
Ահա ձեզ թևե՛ր, սիրուն երեխեք,
Թռչունների դատեք, թրոած ման եկեք,
Որ էլ չըտեսնի ձեզ ձեր խորթ մերը,

Մինչև որ գրտնեք կորած հորթերը:
Գիշերը քնեցեք ծառերի ճյուղին,
Ծեղն ու ծրղոտը արեք անկողին,
Ապրուստ էլ կերեք իմ լի սեղանից,
Երբ որ դադարգուն եղաք ձեր տանից...

Էսպես վերևից հենց կանչեց աստված,
Փոքրիկ որբերը փոխվեցին հանկարծ
Ու թևեր առան,
Թռչունների դատան:
Ու թևեր առած՝

Թռչունների դատած
Դեռ մինչև էսօր,
Ընկած սար ու ձոր,
Ծրվում են, մրնչում,
Մեկմեկու կանչում.

Պողո՛ս, գրտա՛ր:
Չէ՛ է՛:

Պետրոս, գրտա՛ր:

Չէ՛ է՛:

Վա՛յ-վա՛յ, վո՛ւյ-վո՛ւյ,

Վա՛յ-վա՛յ, վո՛ւյ-վո՛ւյ:

1898
